

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

2 juni 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwerving van tien toptrainers en de uitvoering van het Topsportactieplan

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over permanente motorsportterreinen

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de mogelijkheden voor cultuurcentra en gemeenschapscentra om een projectsubsidie aan te vragen in het kader van het Kunstendecreet

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ongelijke behandeling van de educatieve diensten van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de in- en uitwinkels

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het aantal uren lichamelijke opvoeding in het basisonderwijs en het secundair onderwijs

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Donderdag 2 juni 2005

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.14 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwerving van tien toptrainers en de uitvoering van het Topsportactieplan

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Marginet tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de aanwerving van tien toptrainers en de uitvoering van het Topsportactieplan.

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, minister Anciaux heeft het licht op groen gezet voor de aanwerving van 10 trainers als eerste stap in de uitvoering van het Topsportactieplan dat hij aan het begin van de regeerperiode voorstelde. Deze 10 trainers vormen een eerste groep van mogelijk 42 trainers die door de Vlaamse Gemeenschap zullen worden betaald. In deze fase betekent dat een kost van ongeveer 700.000 euro.

Het Topsportactieplan moet ervoor zorgen dat in Vlaanderen een nieuwe generatie topatleten wordt begeleid met medaillekansen op de Olympische Spelen van 2012 en 2016. Toch zouden deze toptrainers in deze eerste fase slechts een contract van bepaalde duur, maximum tot eind 2008, het jaar van de Olympische Spelen in Peking, krijgen.

Waarom bestaat de huidige aanwerving uit slechts 10 trainers? Zullen de andere 32 voorziene betrekkingen nog worden ingevuld? Zo niet, waarom niet? Zo ja, wat is de timing? Wie is verantwoordelijk voor de aanwerving en op basis van welke objectieve criteria gebeurt de selectie? Met andere woorden, hoeveel kandidaten werden voorgesteld door topsportmanager Ivo Van Aken? Heeft de minister daar zelf nog uit geselecteerd of namen aan toegevoegd? Waarom wordt gekozen voor contracten van bepaalde duur, terwijl het weinig realistisch is om op amper 3 jaar een nieuwe generatie topsporters te ontdekken en klaar te stomen om EK-medailles, WK-finales en acht plaatsen op de Olympische Spelen te veroveren, wat als doel werd vooropgesteld? Wordt er aandacht geschonken aan de minder gekende en kleinere sporten? Kunt u daar voorbeelden van geven?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in 2005 is er binnen het werkingskrediet van het Bloso ruimte om reeds 10 van de 42 toptrainers op te nemen. In het Topsportactieplan 2005-2009 staat dat de 32 overige toptrainers ook zullen worden ingevuld binnen deze termijn. De timing zal tijdens een volgende vergadering van de Stuurgroep Topsport worden vastgelegd.

De objectieve criteria zijn opgesomd in document 52 van de Stuurgroep Topsport, nummer 11 van 3 mei 2005. Het doel is zeer duidelijk: het behalen van een EK-medaille, een WK-finale, een top-8 plaats op de Olympische Spelen, zomer of winter, of een medaille op de Paralympics. Dit doel moet zich in deze eerste fase binnen de olympiade 2005-2008 situeren. De sportfederaties die menen te

Van Brempt

beschikken over atleten die deze prestaties kunnen neerzetten maar niet beschikken over de noodzakelijke toptrainer, kunnen een kandidaat-toptrainer voordragen. De kandidaat-toptrainer moet voldoen aan de criteria uit document 52 van de Stuurgroep Topsport. Het is dus niet de topsportmanager die de namen van de kandidaat-toptrainers voordraagt, maar de sportfederatie. Het is niet de minister die selecteert of namen toevoegt, maar de Stuurgroep Topsport, voorgezeten door de topsportmanager die beslist op advies van het Bloso.

Aangezien het einddoel zich moet situeren binnen de olympiade 2005-2008 en er voor topsport altijd tussentijdse resultaatsverbintenissen moeten worden vastgelegd, is de keuze voor een contract van bepaalde duur noodzakelijk. Het ABCD-project mikt op 2012-2016. De generatie die voldoet aan de ontwikkelingslijn om in die periode te scoren wordt daardoor ook perfect opgevangen. Met deze eerste 10 toptrainers willen we niets aan het toeval overlaten om de huidige topsporters zo goed mogelijk voor te bereiden op de Olympische Spelen van 2008.

De gekendheid en de grootte van de sporttak bepalen de kansen op een toptrainer niet, wel het feit dat de sporttak een of meerdere atleten heeft die een reële kans hebben om een EK-medaille, een WK-finale, een top-8 plaats op de Olympische Spelen of een medaille op de Paralympics te behalen. Aangezien de federaties hun kandidaturen nog moeten insturen, kan ik u nog geen voorbeelden geven.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Het doel zou zich situeren binnen de olympiade 2005-2008, terwijl Ivo Van Aken in een interview in Knack zegt: 'Ik weet dat mijn beleid geen directe invloed zal hebben op de prestaties in 2008. In 2012 mogen we iets verwachten van de federatie die nu goed aan het werken is. Ik ben ervan overtuigd dat ik de boel in beweging krijg, maar we zullen tijd nodig hebben. We weten ook dat het maken van een topsporter 10 jaar duurt.'

Als uitzondering daarop noemt hij Kim Clijsters en Justine Henin. Het lijkt me dan ook onlogisch

dat het contract van bepaalde duur, waar ik op zich niets op tegen heb, slechts loopt tot 2008 terwijl dan alles nog moet beginnen.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Het ene sluit het andere niet uit. Die twee fases hebben een doel. Ik zou de minister van Sport oneer aandoen indien ik zou zeggen dat hij geen ambitie heeft, ook voor de komende Olympische Spelen en het EK en WK. Het selecteren van de eerste toptrainers heeft een belangrijke doelstelling, en die staat niet haaks op de doelstellingen die verder in de toekomst liggen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mevrouw de minister, ik kan het u als plaatsvervangend minister niet kwalijk nemen dat u het hele dossier niet hebt opgevolgd. In 2008 moet een en ander allemaal nog beginnen, ofwel gaat de minister ervan uit dat de man in 2008 een verlenging van zijn contract krijgt als hij goed werk levert. Het zou jammer zijn dat er op dat moment een einde komt aan de overeenkomst.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer Marginet, het is uiteraard de bedoeling dat contracten van bepaalde duur worden verlengd. Ze worden natuurlijk wel gekoppeld aan een resultaatsverbintenis die moet worden gehaald in 2008. Tot 2008 moet worden gewerkt met het huidige potentieel aan talenten. De vraag is dan welke behoeften er zijn om die talenten te begeleiden naar de Olympische Spelen. Voor de periode tot 2012 en 2016 kan er eventueel worden begonnen met een nieuwe generatie. Een verlenging van het contract is uiteraard niet uitgesloten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over permanente motorsportterreinen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over permanente motorsportterreinen.

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, het is niet de eerste keer dat we in deze commissie de problemen over de motorsport en de permanente motorsportterreinen behandelen. Ik verwijs naar de vraag van 17 maart van mevrouw Demeulenaere.

Ondertussen zijn een aantal maanden verlopen. Ik heb het antwoord van minister Anciaux gelezen. In navolging van de opdracht die de regering aan de provinciebesturen gaf, moesten er per provincie twee voorstellen worden ingediend voor een permanent motorsportterrein met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten. In het antwoord van minister Anciaux staat dat hij begin april de voorstellen van de locaties voor permanente omlopen met trainingsfaciliteiten verwacht. Hij vraagt ook de adviezen van het college van burgemeester en schepenen over de wenselijkheid van de te realiseren terreinen.

Verder stelt hij dat de voorstellen een maatschappelijk draagvlak moeten hebben. Degenen die in de provincies het onderwerp opvolgen, zien dat ook hier vaak het nimby-syndroom toeslaat. Meestal ontbreekt dat draagvlak.

Ik heb ook vernomen dat er contacten zijn geweest met de federaties en sportbonden om te peilen naar hun verwachtingen. Na contact met de besturen van de geselecteerde gemeenten in West-Vlaanderen blijkt dat het kabinet stelt dat het niet gaat om terreinen waar permanent kan worden getraind. Er wordt ook gezegd dat de modaliteiten moeten worden vastgelegd in een milieuvergunning en dat een eventuele uitbating zou worden beperkt tot een aantal uren per week. Vooraleer de vergunningen worden uitgereikt,

kunnen de dossiers ter plaatse worden geconsulteerd en kan er bezwaar worden ingediend. Het woord 'permanent' staat alleen tegenover de term 'occasionele omlopen bestemd voor een parcours waarbij voor elke activiteit tijdelijke vergunningen worden aangevraagd'. Een technische werkgroep onder voogdij van de minister van Sport zou een aantal modaliteiten opstellen.

Mevrouw de minister, aangezien de maand juni is begonnen, vraag ik u dan ook een tussentijdse stand van zaken te geven. Volgende week zal ik een vraag om uitleg stellen aan de minister van Ruimtelijke Ordening. Aan het dossier zijn immers ook een aantal stedenbouwkundige aspecten verbonden. Na de antwoorden zullen we een algemeen overzicht hebben over de toestand.

Werden de ingediende dossiers al voorgelegd aan de minister van Sport? Indien ja, wat zijn dan de conclusies? Welke invulling geeft de minister van Sport aan de notie 'permanent'? Blijkbaar bestaat daarover verwarring tussen de provincies en gemeenten. Binnen welke termijn zal hij conclusies voorleggen aan de Vlaamse Regering? Wat waren de conclusies uit het overleg met de sportbonden?

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me grotendeels aan bij de vraag van de heer Decaluwe. Het dossier houdt veel mensen bezig, en niet alleen in West-Vlaanderen.

Veel mensen willen weten wat er aan de hand is. Ze willen geen terrein in hun achtertuin hebben. Op welke manier zult u reageren op de houding van de gemeenten die eerst een positief advies hebben gegeven en achteraf, onder druk van de bevolking, de vergunning intrekken? Het is mogelijk dat de minister van Sport geen rekening zal houden met elk negatief advies en dat de Vlaamse Regering uiteindelijk, na een eventuele haalbaarheidsstudie, zelf de knoop zal moeten doorhakken.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil de aandacht vragen voor het feit dat uit de voorstellen blijkt dat veel van de terreinen zich op de provinciegrenzen zul-

Caron

len bevinden. Dat is vergelijkbaar met een kerncentrale die net op de grens wordt gebouwd.

Om neutraal over te komen, geef ik u een Antwerps-Limburgs voorbeeld. De provincie Antwerpen plant een permanent motorcrossterrein in Balen, maar naast dat terrein liggen echter stilten natuurgebieden. Er is dus veel commotie.

Net over de taalgrens met het zuiden van West-Vlaanderen ligt een motorcrossterrein in Komen/Comines. Morfologisch en geografisch ligt Komen veeleer in West-Vlaanderen dan in Henegouwen. Het terrein wordt intens gebruikt. Merkwaardig is dat in het eerste plan twee andere motorcrossterreinen voorkomen in de streek van Ieper en Poperinge. Ik heb de uitspraak van minister-president Leterme onthouden die zei dat één motorcrossterrein in West-Vlaanderen zou volstaan. Ik juich die uitspraak toe.

Ik maak me vooral zorgen over de verhouding met aangrenzende gebieden. Wordt hierover gepraat tijdens het provinciaal overleg? Of wordt de kwestie gedelibereerd door de Vlaamse Regering? Het kan toch niet dat in de ene provincie een storend motorcrossterrein ligt en net daarnaast, maar in een andere provincie, een stiltegebied?

Ik wil niet overkomen als iemand die tegen motorcrossterreinen gekant is. Ik ben voorstander van vaste omlopen. Ik woon langs de Leie. Langs mijn huis ligt geen jaagpad, maar een gewone grasberm. We worden geteisterd door motorcrossers en mensen met quads die illegaal langs Vlaamse rivieren rijden. Het betreft in mijn omgeving ook delen van een natuurgebied. We moeten zo snel mogelijk over vaste omlopen beschikken zodat de hinder beperkt is voor mensen die niet aan motorcross doen. De terreinen moeten zich op plekken bevinden waar ze het minst storen. We moeten echter ook rekening houden met de spreiding, en daarvoor moeten we ook over de provinciegrenzen en de grenzen van andere regio's kijken.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de eerste beslissing van de Vlaamse Regering om te komen tot een erkenning

van 'permanente terreinen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten, met zo mogelijk een multifunctionele invulling naar andere lawaaierige sporten' dateert van 19 juli 2002. Toen heeft de Vlaamse Regering een spreidingstabel goedgekeurd met een minimaal en een maximaal aantal te selecteren locaties per provincie, net als een afwegingskader om te komen tot die selectie. Die spreidingstabel werd opgemaakt aan de hand van een behoeftestudie die door het West-Vlaams Economisch Studiebureau of WES werd uitgevoerd over de ruimtelijke noden om gemotoriseerde sporten te kunnen beoefenen in Vlaanderen.

De nieuwe beslissing van de Vlaamse Regering om de procedure die moet leiden tot verfijning van de erkenning van permanente terreinen voor gemotoriseerde sporten, dateert van 4 februari 2005. Daarin werd aan alle Vlaamse provincies gevraagd om uiterlijk 2 maanden na datum van de beslissing hetzij voorstellen van locaties in te dienen, hetzij de reeds eerder ingediende voorstellen te bevestigen. Dat diende te gebeuren met dien verstande dat elke provincie twee terreinen meer diende voor te stellen dan maximaal voorzien in de spreidingstabel. Dat verklaart misschien de verwarring, mijnheer Decaluwe, over de twee terreinen per provincie waarover u het had in uw inleiding. Intussen hebben de vijf Vlaamse provincies reeds dossiers met voorstellen ingestuurd.

Volgens de afgesproken procedure worden de dossiers nu overgemaakt aan een technische werkgroep om een advies voor te bereiden. Het is de bedoeling dat die technische werkgroep de door de provincie te hanteren positieve en negatieve selectiecriteria gaat toetsen en daar eventueel verdere uitleg over vraagt aan de provinciale en/of gemeentelijke overheden. De technische werkgroep zal een eerste keer samenkomen op 22 juni.

Mijnheer Caron, het is uiteraard zo dat overleg zal worden gepleegd met omliggende gemeenten, ook als die zich in een andere provincie bevinden.

De omschrijving 'permanente terreinen voor gemotoriseerde sporten' wordt reeds sedert de beslissing van de vorige Vlaamse Regering in 2002 gehanteerd. Telkens weer wordt daarbij verduidelijkt dat het woord 'permanent' betrekking heeft op het terrein of de locatie en niet op het gebruik. Dat zou ook niet anders kunnen. Het is met andere woorden het terrein dat een permanente

Van Brempt

bestemming krijgt als locatie om binnen bepaalde beperkingen luidruchtige sporten te beoefenen. Ook de minister van Ruimtelijke Ordening is bij dit dossier betrokken, vermits die terreinen binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de bestemming 'recreatiezone' moeten hebben of krijgen.

Het is immers de bedoeling dat voor de uiteindelijk geselecteerde terreinen ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt, waarin ook specifieke voorschriften worden verankerd. Het gebruik van zo'n terrein en het beoefenen van die lawaaierige sporten wordt geregeld via een milieuvergunning. U zult begrijpen dat er tussen het selecteren van die terreinen en de eventuele exploitatie nog een volledige procedure moet worden gevolgd, onder andere voor het bekomen van een milieuvergunning. Het zou uiteraard al te gek zijn mocht iemand veronderstellen dat deze terreinen gedurende 7 dagen per week 24 uur per dag kunnen worden geëxploiteerd.

Nu de dossiers bij mij zijn ingediend, worden ze voorgelegd aan een technische werkgroep. Daarin zetelen vertegenwoordigers van de betrokken administraties. Zo nodig kunnen ook de betrokken belangengroepen – Natuurpunt en de motorsportbonden – op de vergaderingen worden uitgenodigd. De technische werkgroep kan, indien nodig of nuttig, ook bijkomende uitleg vragen aan de lokale besturen. U begrijpt dat het tijd vergt vooraleer een gefundeerd en gedragen advies totstandkomt. Uiteraard zal daarbij naar een evenwicht worden gestreefd tussen het belang van de sportsector en het zogeheten lokaal maatschappelijk draagvlak.

Met andere woorden: motorcrossers moeten de kans krijgen hun sport te beoefenen en omwonenden mogen niet worden gehinderd in hun dagelijkse leefgewoonten. Milieuriichtlijnen moeten daarbij worden gerespecteerd. Het advies zal daarna door een interkabinettenwerkgroep van de Vlaamse Regering worden besproken. Het is moeilijk om daar nu al een strikte timing op te plakken, maar ik hoop de besprekingen op basis van de adviezen na de zomervakantie toch te kunnen voortzetten.

Wat waren de conclusies uit het overleg met de sportbonden? De sportbonden zijn betrokken geweest bij het overleg dat heeft geleid tot de beslissing van de Vlaamse Regering van 2002. Ze

hebben met andere woorden een stem gehad bij de totstandkoming van de spreidingstabel over de Vlaamse provincies en bij het opmaken van het afwegingskader. Nu moet worden nagegaan of er voldoende locaties kunnen worden gevonden om deze sporten te beoefenen zonder dat het evenwicht wordt verstoord met andere bestemmingsgebieden – groengebied of industriegebied – of met omgevingsfactoren in woongebieden wordt verstoord.

Voor de sportsector is alvast één conclusie duidelijk: in het huidige RSV zijn de sportsector en de recreanten karig bedeed. Bij de uitwerking van het volgend RSV zijn zij alvast vragende partij om meer gebieden te laten inkleuren.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik dank de minister voor het antwoord dat een tussentijdse stand van zaken weergeeft. Het zal niet eenvoudig zijn aangepaste terreinen te vinden.

Ik heb goed onthouden dat ze heeft gezegd dat een oplossing moet passen in het RSV en de provinciale ruimtelijke structuurplannen. Ik zal de bevoegde minister daarover volgende week onderwerpen. Het is merkwaardig dat een van de dossiers flagrant in overtreding is met het provinciale ruimtelijke structuurplan van West-Vlaanderen. Ik ga er daarom van uit dat de daar voorgestelde locatie niet in aanmerking komt. Het lijkt immers uitgesloten dat we daartoe het provinciale ruimtelijke structuurplan en de RUP's nog aanpassen, want dat neemt minstens 5 jaar in beslag.

Ik pleit ervoor dat er toch één locatie per provincie wordt gevonden. Dat zou een fantastische stap vooruit zijn. In het kader van de evaluatie van het RSV en het concrete gebruik van de terreinen kan nadien worden beslist of ze definitief worden behouden. Zo'n gefaseerde aanpak lijkt me goed. De evaluatie van het RSV had al bezig moeten zijn. Dat is niet het geval, en zou de komende 2 jaar gebeuren. In afwachting zou men met die aanpak toch de onrust over ongeveer de helft van de locaties kunnen wegnemen. Nadien kan dan een duurzame oplossing worden gezocht. Ik veronderstel dat we na het zomerreces van gedachten kunnen wisselen over hoe het nu verder moet met dit dossier.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de mogelijkheden voor cultuurcentra en gemeenschapscentra om een projectsubsidie aan te vragen in het kader van het Kunstendecreet

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanackere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de mogelijkheden voor cultuurcentra en gemeenschapscentra om een projectsubsidie aan te vragen in het kader van het Kunstendecreet.

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, deze vraag betreft inderdaad de mogelijkheden voor cultuurcentra en gemeenschapscentra om projectsubsidies aan te vragen in het kader van het Kunstendecreet. In de memorie van toelichting bij het decreet Lokaal Cultuurbeleid van 13 juli 2001 staat uitdrukkelijk dat de cultuurcentra toegang kunnen krijgen tot andere subsidieregelingen.

Voor de vorige minister van Cultuur, de heer Van Grembergen, was het duidelijk dat het Kunstendecreet cultuurcentra op geen enkele wijze uitsluit van projectsubsidies. In een schrijven aan de Vereniging van Vlaamse Cultuurcentra van 28 juli 2003 stelde hij het volgende: 'Hoewel dit fragment uit de memorie een regeling beschrijft die dateert uit financieel betere tijden, zal ik in de toekomstige praktijk deze stelregel blijven hanteren: de cultuurcentra hebben toegang tot andere decretale of reglementaire regelingen in het beleidsdomein Cultuur, Jeugd, Sporten Media, andere dan het lokaal cultuurbeleid. Dit geldt onder meer voor de kunsten (Kunstendecreet, Muziekdecreet, Erfgoeddecreet, enzovoort), dus voor de bestaande regelingen en nieuwe die momenteel voorbereid worden.'

Het Kunstendecreet van 2 april 2004 voorziet in een subsidiëring van projecten. Artikel 13 bepaalt dat 'aan organisaties subsidies kunnen worden toegekend voor de realisatie van een project.' Deze projecten worden opgesomd in artikel 3, ten

tweede: 'projecten Nederlandstalige dramatische kunst, dans, muziektheater, muziek, beeldende kunsten, architectuur, vormgeving, audiovisuele kunsten, festivals, kunsteducatie en sociaal-artistisch werk.' Artikel 13, paragraaf 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 juni 2004 betreffende de uitvoering van het Kunstendecreet bepaalt dat de projecten moeten worden ingediend uiterlijk op 15 september van het jaar dat voorafgaat aan het jaar waarin het project van start gaat. Dat geldt niet voor de projecten muziek, want de muzieksector stapt pas een jaar later in het Kunstendecreet.

Ik verneem dat over de interpretatie van deze bepalingen ongerustheid is ontstaan in de sector. Bevestigt minister Anciaux de visie van zijn voorganger dat cultuurcentra en gemeenschapscentra in aanmerking komen voor projectsubsidies in het kader van het Kunstendecreet? Als dat niet het geval is, waarom niet? Zo ja, aan welke criteria moeten deze projecten voldoen en wie moet ze aanvragen: het gemeentebestuur enerzijds of het cultuurcentrum of het gemeenschapscentrum anderzijds? Ik heb nog enkele bijkomende opmerkingen, maar zal die na het antwoord van de minister geven.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het Kunstendecreet wil een instrument zijn om alle kunsten op een integrale en, waar nodig, transversale manier te benaderen en te ondersteunen. Dit kan en moet zich uiten bij de vier- en tweejaarlijkse subsidies en bij de projectenregelingen. Ook het decreet op het lokaal cultuurbeleid pleit voor een integrale en transversale aanpak. Het wil ook voor de cultuur- en gemeenschapscentra een goede basis leggen voor een gedifferentieerd beleid dat inspeelt op de behoeften van de gemeenten en regio's. Belangrijk blijft wel dat cultuurcentra streven naar een evenwichtig beleid dat steunt op drie essentiële functies: cultuurspreiding, cultuurparticipatie en gemeenschapsvorming.

De open en algemene positie van cultuur- en gemeenschapscentra laat echter ook eigen accenten toe. Hun positie daagt de centra zelfs uit om bewust en met voldoende lokaal draagvlak specifieke accenten op te zoeken. Dit kan in alle rich-

Van Brempt

tingen gaan. Dat bepaalde cultuur- en gemeenschapscentra bijgevolg in het beeld van het Kunstendecreet kunnen komen, staat buiten kijf.

Het Kunstendecreet sluit formeel op geen enkele wijze de cultuur- en gemeenschapscentra uit van projectmatige subsidiëring. Zij kunnen in dit kader dus een aanvraag doen om in aanmerking te komen voor projectsubsidies, conform artikel 49 van het decreet, dat onder meer stelt dat de aanvragende organisaties rechtspersoonlijkheid moeten hebben. De aanvragen moeten vanzelfsprekend worden beoordeeld op basis van de criteria in het decreet. Net zoals voor andere projectaanvragen wordt er op kwalitatieve gronden een beoordeling uitgesproken. Zowel in de aanvraag als bij de beoordeling zal expliciet moeten worden nagegaan in hoeverre het project de reguliere werking van het cultuur- of gemeenschapscentrum overstijgt.

Deze benadering heeft tegelijk een kwalitatieve en een zakelijke component. Het moet duidelijk zijn dat dubbele subsidiëring op het niveau van het project wordt vermeden. Het spreekt voor zich dat bij de beoordeling tevens de bovenlokale context een rol speelt.

Kortom, de minister van Cultuur deelt de visie van zijn voorganger, ook waar hij verklaart dat omwille van de eigen, kwalitatieve benadering binnen het Kunstendecreet de subsidiëring van projecten van cultuur- en gemeenschapscentra veeleer exceptioneel zal zijn.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mevrouw de minister, ik dank u voor het antwoord. Het is duidelijk dat het decreetaal perfect mogelijk is om aanspraak te maken op een projectsubsidieaanvraag.

Een van de zaken die moet worden beoordeeld, zo blijkt uit uw antwoord, is de vraag of het project de reguliere werking van de instelling overstijgt. En dat is precies wat het onderscheid tussen de theorie en de praktijk enorm groot maakt.

Als er geld ter beschikking wordt gesteld voor goede initiatieven, dan kan de sector daar enkel tevreden om zijn. In veel gevallen is echter duide-

lijkheid over het niet hebben van middelen te verkiezen boven een soort van fata morgana waarbij men het gevoel heeft dat een projectsubsidie in theorie mogelijk is, maar in de praktijk niet wordt toegekend. Heel wat culturele of gemeenschapscentra doen een projectsubsidieaanvraag omdat ze daar in theorie voor in aanmerking komen. In de praktijk blijkt echter vaak dat het project de reguliere middelen van die centra niet overstijgt. Het kan toch niet de bedoeling zijn mensen te dwingen tot papiervulling.

Ik wil niet beweren dat dit de werkwijze is en dat die subsidie in 100 percent van de gevallen wordt geweigerd. Ik stel echter vast dat de structurele ondersteuning – en ik ken het verschil tussen structurele subsidies en projectsubsidies – in het kader van het Kunstendecreet voor instellingen zoals het cultuurcentrum in Strombeek, Berchem, enzovoort, niet plaatsvindt hoewel het theoretisch wel mogelijk is. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat er een karavaan van projecten op gang komt waarvan de minister heeft bevestigd dat zij theoretisch in aanmerking komen voor projectsubsidies. Die projecten moeten echter de reguliere middelen van die centra overstijgen. Dat is een doodoener. Dergelijke situaties moeten we vermijden. We moeten voorkomen dat een theoretische ‘ja’ niet in de praktijk kan worden gerealiseerd.

De voorzitter: Mevrouw Van Nieuwenborgh heeft het woord.

Mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh: Mijnheer Vanackere, ik deel uw bekommernis hoewel ik ook begrip heb voor de praktische kant van de zaak. Het probleem is vaak dat de cultuurcentra die een projectsubsidie hebben aangevraagd, al bezig zijn met de uitvoering van het project waarvoor die extra middelen zijn aangevraagd, vooraleer ze weten of die middelen effectief zullen worden toegekend. Ik pleit dan ook voor een herziening van die termijn. Als parlement hebben we de taak om de bestaande decreten in die zin aan te passen.

Cultuur- en gemeenschapscentra die een subsidieaanvraag indienen, moeten zeker zijn of ze al dan niet op die middelen kunnen rekenen. Eventueel moeten ze daartoe hun aanvraag nog vroeger indienen. Het is een zeer vervelende situatie indien het geld waarop ze rekenen, niet wordt toegekend. Dat kan in sommige gevallen verstrekkende gevol-

Van Nieuwenborgh

gen hebben als bijvoorbeeld cultuur- en gemeenschapscentra bij banken moeten gaan aankloppen voor de prefinanciering. Als de aanvraag wordt goedgekeurd, duurt het vaak nog lang voor zij het geld ontvangen. De termijn tussen het indienen van de projectsubsidie en de toezegging moet worden herzien, alsook de termijn tussen de toezegging en het ontvangen van het geld.

Van hieruit zouden er correctere en zelfs meer beperkende definities moeten worden gegeven. Wat is bijvoorbeeld een 'reguliere werking'? Naar gelang de persoon die dat beoordeelt, is er een speling van hier tot Timboektoe. Zo zijn er nog zaken die zo verschillend kunnen worden uitgelegd, dat er geen definitie meer overblijft. Tussen het structurele en het variabele is er eveneens een groot verschil. Een aantal zaken moeten dringend worden aangepast.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ik wil een element toevoegen. Ik geef u hier mijn persoonlijke mening. Ze ondersteunt echter ook het Kunstendecreet. We mogen planlast niet verwarren met de intrinsieke doelen die men met een bepaald decreet wil nastreven. De doelen van het decreet inzake het lokaal cultuurbeleid staan vrij ver af van de doelen en functies in het Kunstendecreet. Als een organisatie solliciteert voor het ene en het andere moet ze steeds aan de intrinsieke doelen en criteria beantwoorden. Het is niet omdat een cultuurcentrum een interessante tentoonstellingsprogramma heeft, dat het een centrum voor beeldende kunsten is.

Ik wil enkel zeggen dat er verschillende doelen zijn. Men kan elementen uit de twee decreten willen nastreven. De decreten laten dat ook toe. Ik maak daar wel de bedenking bij dat er structureel maar één onderdak kan worden geboden. Het andere moet projectmatig zijn aangevuld.

Bij een Vlaams cultuurcentrum gaat het over cultuurspreiding, participatie en gemeenschapsvorming. Bij de kunsten gaat het om kunstcreatie als initiële doelstelling. Het kan ook om spreiding gaan. Overlapping is dus mogelijk. Er is echter geen vanzelfsprekendheid.

De vermindering van de planlast heeft te maken met lokaal cultuurbeleid. Dat is een legitieme zaak. Als een organisatie ook een aanvraag wil indienen naast die voor het lokaal cultuurbeleid, dan moet worden aangetoond dat ook aan die andere vereisten wordt beantwoord. Die vereisten zijn van artistieke aard.

Ik zou dan ook niet graag hebben dat het onder de paraplu van de planlastvermindering wordt geplaatst. Er zijn cultuurcentra die een positief advies hebben gekregen vanuit het Kunstendecreet. Ik denk daarbij aan Strombeek, Berchem, enzovoort. Dat is een belangrijke doorbraak. Zelfs vanuit structureel oogpunt lijkt me dat het moeilijk zal zijn om morgen de afweging te maken. Er komen steeds meer cultuurcentra met projecten. Dat is een interessante evolutie. Als we beschotten willen wegnemen in de kunsten, is het vanzelfsprekend dat we beschotten moeten wegnemen tussen kunsten en kunstspreiding. Het blijft echter zo dat men van een andere 'thuis' komt. Het gaat ook om een andere functie. Daaraan moet worden voldaan.

De vraag over wat regulier is, is terecht. Ik probeer me te beperken tot de sui-generiselementen die in de decreten zelf omschreven zijn. Blijkt uit de evaluatie dat we die beter moeten definiëren, dan moeten we dat doen. Toch moet er in een culturele organisatie een bepaalde openheid zijn. Ze moet kunnen evolueren en een bepaalde dynamiek ontwikkelen. Als er straks een definitie wordt gegeven waaraan moet worden voldaan om subsidies te krijgen, dan wordt die mogelijkheid misschien geblokkeerd.

We pleiten allemaal voor een grote openheid om meervoudig te kunnen werken. Daar zijn echter wel beperkingen aan verbonden.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: De vraag is relevant om twee redenen. Het gaat om een ontmoeting van twee decreten. Daarnaast zijn we volop bezig met de praktijkopbouw in verband met de toepassing van het Kunstendecreet.

De redenering kan worden gemaakt vanuit het Kunstendecreet. De heer Caron heeft daar ook naar verwezen. De vraag is waaraan voorzienin-

Van Brempt

gen moeten voldoen. Gaat het over een artistieke kwaliteit die van een zeer hoog niveau is en een zakelijke onderbouw die dat ook toelaat? Dat zijn de twee belangrijke drijfveren die worden gebruikt om selecties te maken binnen het Kunstendecreet. We moeten dat ook toepassen op de vragen die van cultuurcentra of gemeenschapscentra komen.

Daarnaast zijn er nog elementen die meespelen. Bij de praktijkopbouw moeten die wellicht wat worden verduidelijkt. Zo'n element zou ook een voorbeeldfunctie moeten kunnen hebben. Dat geldt zeker als het gaat om vrij lokaal verankerde aanvragen. Niet alleen de artistieke en zakelijke kwaliteit, maar ook wat in Vlaanderen gebeurt, kan een voorbeeldfunctie hebben. Dat kan gaan omdat men op een bepaalde niche inspeelt en een nieuwe methode gebruikt of een bepaalde doelgroep aanspreekt, waardoor het opwaarderen ervan een bijkomend argument is om ze op te nemen in het Kunstendecreet. Ze wordt dan een soort gangmaker voor andere plaatsen en praktijken in Vlaanderen.

Als we de zaak door die bril bekijken, dan wordt er bij aanvang geen onderscheid gemaakt tussen de indieners. Als cultuur- en gemeenschapscentra hun dossier hebben ingediend en de toets doorstaan, zullen ze mee worden opgenomen. Als u op de website kijkt, zult u zien dat degenen die overblijven de toets bij de commissie en administratie al hebben doorstaan. Als ze voor een cultuurcentrum of een gemeenschap al zaken doen die in de planning binnen het lokaal cultuurbeleid is opgenomen, is een dubbele subsidiëring uiteraard niet mogelijk. Er moet ook worden nagegaan of er geen dubbele subsidiëring is. Dat ligt ook voor de hand.

Met 'regulier' bedoelen we niet dat alles in Vlaanderen hetzelfde is. Het gaat om wat in de lokale gemeenschap aan output van het cultuurcentrum in de planning is vastgelegd. Als daar al elementen in vervat zitten die eventueel ook passen in het Kunstendecreet, dan kan dat. We moeten er dan wel voor zorgen dat er geen dubbele subsidiëring is.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, ik krijg toch de indruk dat de boot wordt afgehou-

den omdat er een bepaalde vrees is dat de actoren van het lokaal cultuurbeleid zouden inbreken in het Kunstendecreet. Er ontstaat een soort 'zoektocht' – ik zal het geen vooringenomenheid noemen – naar redenen voor een afwijzing. Er wordt gesproken over een aantal positieve adviezen. Dat klopt voor wat de commissie betreft, maar niet voor de administratie.

Mijnheer Caron, ik zou dat nog kunnen begrijpen, mochten de politici zeggen dat dit instrument van het Kunstendecreet bedoeld is voor een aantal actoren. Het gaat niet over de planlast in de zin dat de vraag wordt gesteld of het vervelend is dat iemand die geld vraagt van de Vlaamse overheid moet uitleggen wat hij met het project wil bereiken en hoe hij denkt te werk te gaan. Het heeft alles te maken met het bepalen van wat de prioriteiten zijn.

Waar ik niet goed mee overweg kan, is dat mensen enorme bundels papier volschrijven zonder dat er een reële kans op slagen is omdat de overheid vanuit een niet-geëxpliciteerde appreciatie vindt dat cultuurcentra daar beter buiten blijven. Als de onderliggende redenering luidt: 'blijf daar buiten', laat men dat dan in godsnaam zeggen. Vandaag heb ik gelukkig van de minister vernomen dat dat niet de bedoeling is, maar dat er een objectieve afweging wordt gemaakt. De minister heeft uitdrukkelijk verklaard dat ze op dezelfde manier worden beoordeeld en alle kansen krijgen indien ze aan de criteria voldoen. We zullen dat kunnen beoordelen als de volledige ronde achter de rug is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ongelijke behandeling van de educatieve diensten van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanackere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ongelijke behandeling van de educatieve diensten van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België.

Voorzitter

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België bewaren ongeveer 20.000 schilderijen, sculpturen en tekeningen. Deze belangrijke federale wetenschappelijke instelling bestaat uit het Museum voor Oude Kunst met werken uit de 15e tot 18e eeuw, het Museum voor Moderne Kunst met werken uit de 19e en 20e eeuw, het Wiertzmuseum en het Meuniermuseum.

De vier onderdelen vormen samen een heel belangrijke instelling voor ons artistiek aanbod aan de wereld. Er zou een museum kunnen worden gebouwd rond een aantal stukken. Andere Europese landen zouden er wellicht topmusea van maken. België heeft de onhebbelijke gewoonte om het schrijn rond onze fantastische schatten een beetje te verwaarlozen. Dat heeft natuurlijk niets met de Vlaamse bevoegdheden te maken.

Toch is er een link met de Vlaamse Gemeenschap. De dienst educatie vormt in de federale musea de link tussen verzameling en bezoekers via het organiseren van rondleidingen en voordrachten. Daarbij staat logischerwijs het gesproken woord centraal. Het hoeft niet te verwonderen dat de dienst educatie zich in de praktijk aan bezoekers voorstelt als respectievelijk de Nederlandstalige en de Franstalige educatieve dienst.

Bij het surfen op de website stelde ik vast dat het aanbod van de Nederlandstalige educatieve dienst – hoe verdienstelijk ook – niet zo breed is als dat van de Franstalige. Zo biedt de Franstalige educatieve dienst een bijzonder boeiend programma voor volwassenen aan. Aan Nederlandstalige kant blijft de zaak beperkt tot programma's voor de schoolgaande jeugd en één module voor toekomstige leerkrachten.

De programma's waarmee de Franstalige dienst zich richt tot de volwassenen zijn echt heel boeiend. Ook aan Vlaamse kant zouden dergelijke programma's een goede zaak zijn om de werken bekend te maken. Het is immers niet alleen aan de

jeugd dat moet worden aangeleerd om te genieten van de kunstschaten.

Toeval bestaat niet: de Franse Gemeenschap kent jaarlijks een structurele subsidie van 12.500 euro toe aan de Franstalige educatieve dienst van de Koninklijke Musea. De Vlaamse Gemeenschap doet dit niet. Misschien levert de VGC een inspanning, maar op de begroting van minister Anciaux staat niets ingeschreven. Dat oorzaak hiervan ligt wellicht bij de reeds eerder in deze commissie besproken vraagtekens die worden geplaatst bij de ondersteuning van instellingen, gevestigd in het hoofdstedelijke Gewest, die niet kunnen worden geacht 'uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap' te behoren.

Ofwel zouden de Grondwet en de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap dit soort van ondersteuning onmogelijk maken. Zoiets zou dan uiteraard ook gelden voor steun van de andere gemeenschap. We moeten ons dus afvragen welke stappen moeten worden gezet om tot een evenwichtiger situatie te komen die in overeenstemming is met de federale loyaliteit. Als dit uitgangspunt juist is, moet geen van de gemeenschappen middelen inzetten, maar moet de federale overheid instaan voor een correct evenwicht tussen de twee landstalen.

Ik denk overigens niet dat het vruchtbaar zou zijn om de gemeenschappen te verbieden om dergelijke zaken te ondersteunen, want daardoor zou heel wat verdienstelijk werk van beide gemeenschappen in het hoofdstedelijke gewest blokkeren en dat kan niet de bedoeling zijn. Het volstaat om te verwijzen naar de recente oplossing voor Flagey.

Ofwel is dit soort van ondersteuning, in termen van bevoegdheden, wel toelaatbaar, maar dan moet de Vlaamse Gemeenschap er dringend werk van maken. Het hefboomeffect ten gunste van de Vlaamse presentie in een belangrijke federale instelling kan vanzelfsprekend nooit voldoende benadrukt worden. Alleen al de werken van de oude Vlaamse schilderkunst zouden in een ander Europees land volstaan om er een volwaardig en prestigieus museum rond te bouwen. Het is ongrijpelijk dat we deze werken onder de Vlaamse korenmaat zouden houden, door onvoldoende aandacht te schenken aan het educatieve werk, dat essentieel is voor de ontsluiting van deze meesterwerken.

Vanackere

Bent u het eens met de visie dat de gemeenschappen bevoegd zijn om de educatieve diensten van een instelling zoals de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België, structureel te ondersteunen?

Als u meent dat de gemeenschappen niet bevoegd zijn, is de Vlaamse Regering dan zinnens stappen te zetten om de ongelijke behandeling van de educatieve diensten in de toekomst weg te werken?

Als u meent dat de ondersteuning geen bevoegdheidsproblemen doet rijzen – en ik hoop dat u bevestigend zult antwoorden –, wat zult u dan doen om ervoor te zorgen dat de Nederlandstalige afdeling van de educatieve dienst volwaardige ondersteuning kan ontvangen van de Vlaamse Gemeenschap?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het KMSKB is een federale instelling. De bevoegdheid over deze instelling ligt dus bij de federale overheid. De bevoegdheid bezitten over een bepaalde materie betekent dat de betreffende overheid in de financiële middelen voorziet voor de kwaliteitsvolle en evenwichtige uitbouw van alle functies die de instelling geacht wordt te vervullen. Het is dus ook de federale overheid die bevoegd is voor de publiekswerking, dus voor zowel de Nederlandstalige als Franstalige educatieve diensten van de federale instellingen.

Minister Anciaux wenst hieraan toe te voegen dat de educatieve werking integraal deel uitmaakt van de werking van een museum volgens de gangbare ICOM-criteria en dus structureel vanuit de algemene werkingsmiddelen van een museum moet worden gefinancierd.

Hij vindt dat een kwaliteitsvolle en gedifferentieerde, ook Nederlandstalige, educatieve werking van het KMSKB in de eerste plaats een opdracht is van het museum zelf. De Nederlandstalige educatieve dienst van de KMSKB heeft een ondersteunende vzw, met name de 'vzw Vrienden van de Nederlandstalige educatieve dienst van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België'. De Vlaamse Gemeenschap is, op basis van

artikel 127 van de Grondwet, bevoegd voor het voeren van een beleid ten opzichte van deze vzw. Het KMSKB beschikt dus over de mogelijkheid om extra steun aan te vragen.

De Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap voeren elk een autonoom beleid. Sinds de inwerkingtreding van het Museumdecreet in 1998 kiest de Vlaamse Gemeenschap ervoor om de coördinatie met betrekking tot museale initiatieven in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie toe te wijzen. In het Museumdecreet werd een subsidielijn ingeschreven ten behoeve van dergelijke initiatieven: 'Artikel 7. Bovendien kan de Vlaamse Regering [...], subsidies toekennen aan [...] ten vierde, specifieke educatieve, promotionele en ondersteunende initiatieven van de Vlaamse Gemeenschapscommissie binnen het Brusselse museumveld.'

Op basis van de projecten die werden ingediend, ontving de VGC tussen 1999 en 2003 jaarlijks gemiddeld 67.265 euro ten behoeve van projecten binnen het museumveld in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Op basis van het Museumdecreet werden de door de aanvrager, in dit geval de VGC, ingediende subsidiedossiers door de minister bevoegd voor Cultuur betoelaagd. Van juni 2003 tot december 2004 werden twee experimentele erfgoedconvenants gesloten met de VGC. Aangezien de subsidies die op basis van het Museumdecreet aan de VGC werden toegekend perfect passen binnen de filosofie van het erfgoedconvenant, werd besloten deze subsidies toe te voegen aan de werkingssubsidie voor het uitvoeren van het convenant.

Sinds 2005 is het erfgoedconvenant verankerd in het Erfgoeddecreet. In het erfgoedconvenant dat is afgesloten met de VGC staat een specifieke doelstelling ingeschreven met betrekking tot musea in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. De subsidie met betrekking tot het uitvoeren van het huidige erfgoedconvenant bedraagt jaarlijks 245.000 euro. De VGC beslist autonoom, maar rekening houdend met de spelregels van het erfgoedconvenant, hoe ze die middelen inzet met het oog op het voeren van een integraal en geïntegreerd cultuurerfgoedbeleid.

In het kader van het cultuurbeleid van de VGC zijn er geen andere subsidiemogelijkheden voor Nederlandstalige educatieve diensten van Brus-

Van Brempt

selse musea. In uitvoering van het jeugdbeleid ondersteunt de VGC reeds een aantal jaren de vzw Vrienden van de Nederlandstalige educatieve dienst van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis. Deze vzw ontvangt jaarlijks een structurele subsidie van 7.000 euro. Dit is een niet-gereguleerde subsidie die na een advies van de advieswerkgroep Jeugd wordt toegekend. Indien de vzw Vrienden van de Nederlandstalige educatieve dienst van de KMSKB een aanvraag zou indienen, en als hun programma voldoende kwaliteitsvol is, zou men ook een dergelijke structurele subsidie kunnen krijgen.

Daarnaast kunnen de KMSKB projectmatig worden ondersteund via het subsidiereglement 'Vlaamse projecten voor Brussel' van de cel-Brussel van de Vlaamse Gemeenschap. Dit reglement voorziet in subsidies voor kwaliteitsvolle initiatieven die de erkenning van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen bevorderen en aantonen dat Vlaanderen actief betrokken is bij het culturele leven in Brussel, de versterking van het sociale leven in de grootstad en de leefbaarheid ervan. Tussen 1999 en 2004 werden door de KMSKB of de vzw Vrienden van de Nederlandstalige educatieve dienst van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België in dat kader geen subsidies aangevraagd.

Ik vat samen. Ik vind dat een kwaliteitsvolle en gedifferentieerde – ook Nederlandstalige – educatieve werking van de KMSKB in de eerste plaats een opdracht is van het museum zelf.

Op Vlaams niveau – voornamelijk binnen de mogelijkheden van de VGC – bestaan er enkele instrumenten om extra steun aan te vragen.

Tot slot wens ik – in het kader van de lopende onderhandelingen met de Franse Gemeenschap om tot een cultureel samenwerkingsakkoord te komen – de mogelijkheid te onderzoeken voor de afstemming van het beleid van de Vlaamse Gemeenschap op dat van de Franse Gemeenschap voor wat betreft de verhouding tot de federale kunstinstellingen.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Ik dank de minister voor het inhoudelijk veelzijdige antwoord. Ik deel de mening dat in de eerste plaats de federale

instellingen moeten instaan voor de correcte werking. Ik ben tevreden dat de minister de verschillende mogelijkheden aanhaalt die de betrokkenen kunnen gebruiken. Dat is verhelderend.

Er is gesproken over de VGC. Op zeker ogenblik zullen we ons de vraag moeten stellen of de VGC moet instaan voor musea met internationale allure en potentieel internationale uitstraling. Het antwoord op die vraag is niet eenvoudig. De Franse Gemeenschap intervenueert en subsidieert dat soort musea, want ze weet zeer goed dat ze daarmee is gediend. Moet in het kader van het kerntakendebat de vraag niet worden gesteld of de Vlaamse Gemeenschap dat ook niet moet doen? Een Chinees staatsman zei ooit dat het er niet toe doet welke kleur een kat heeft, als ze maar muizen vangt. Het doet er niet toe waar het geld vandaan komt, maar vandaag kan men op de website al lezen dat het resultaat van onze inspanningen in het kader van ons institutioneel model geringer is dan dat van de Franstaligen. De instelling zelf moet daar natuurlijk wat aan doen, maar ook wij moeten dat ter harte nemen en proactief optreden.

In elk geval zitten er in het antwoord van de minister voldoende sleutels die toestaan om deuren te openen, en ik ben hem daar zeer dankbaar voor.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de in- en uitwinkels

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verstreken tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de in- en uitwinkels.

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, in een

Verstreken

aantal steden loopt momenteel een proefproject rond de in- en uitwinkels. Het doel van deze vrijetijdswinkel is reeds in de beleidsnota Cultuur aangehaald: informatieverstrekking en publieksbegeleiding via één centraal punt. Het is een nobel initiatief, maar de praktische organisatie ervan is wellicht niet evident. Dat laatste rechtvaardigt de inlassing van een proefperiode.

Zo lanceert Toerisme Vlaanderen in samenwerking met lokale toeristische diensten een nieuw vrijetijdsconcept. Vroeger stapte men naar een toeristische dienst of een culturele dienst voor informatie of toegangskaarten. Vandaag wordt een éénloketsysteem ontwikkeld. Dat is niet evident, want het recht op de verkoop van toegangskaarten kan aanleiding geven tot concurrentie tussen verschillende stadsdiensten. Soms verdient men immers iets met die verkoop.

In- en uitproefprojecten zijn opgestart in het Concertgebouw van Brugge en in het bezoekerscentrum De Gulden Arend van Mechelen. De in- en uitproefprojecten vervangen een beetje de toeristische diensten, maar ook de culturele. Die in- en uitwinkels moeten op termijn een contactpunt worden voor alles wat een stad te bieden heeft op het vlak van cultuur, toerisme, architectuur, sport en jeugd. Dat is erg veel, en niet vanzelfsprekend. In grote steden fungeren cultuurdiensten, toeristische diensten en bibliotheken als informatiecentrum. Cultuurdiensten bedienen de lokale bevolking en leggen met hun activiteiten meer de nadruk op de kwaliteit en de verscheidenheid in het aanbod. Toeristische diensten focussen vooral op toeristen en aan de kust ook op 'tweede verblijvers'. Ze leggen meer de nadruk op topevenementen.

Met andere woorden: toeristische diensten en cultuurdiensten focussen op een andere doelgroep, hebben een andere missie en andere doelstellingen. Al deze functies integreren in één loket houdt in grote toeristische steden het gevaar in dat dit informatiecentrum al snel wordt omgevormd tot één groot toeristisch centrum waarbij de culturele sector wordt verdrongen en de lokale bevolking zich soms door de toerist verstoet voelt.

De praktische uitwerking van de in- en uitwinkels roept dus nogal wat vragen op. Wat is de verhou-

ding tussen de in- en uitwinkels en de toeristische diensten? Wat moet er gebeuren met andere info-punten zoals een cultuurdienst of een gemeentebibliotheek? Wat is de visie van de minister op de verhouding tussen de culturele en de toeristische sector in de in- en uitwinkel? Waar zal de nadruk op liggen? Waar worden ze gehuisvest? Moet daarvoor een nieuw gebouw worden gezocht, zoals in Brugge het geval is?

Zal de ticketing vooral betrekking hebben op culturele evenementen, of worden die activiteiten ook uitgebreid tot de sportevenementen? Waar ligt de grens? Wat kan en wat kan niet? In dit kader is een goede communicatie tussen de diverse bevoegdheden belangrijk.

Welke financiële inbreng heeft Cultuur in het in- en uitproject? Of gaat het louter om een toeristische aangelegenheid?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer Verstreken, ik zal eerst antwoorden op uw laatste vraag. Een kwalitatief onthaal is ook in de culturele sector belangrijk in de relatie tussen aanbod en publiek. Het voor de mensen 'makkelijker maken om aan cultuur te participeren' is immers een van de doelstellingen van het beleid inzake cultuurparticipatie.

Een dergelijk kwalitatief onthaal doet zich in de eerste plaats voor op het niveau van de individuele culturele organisaties en instellingen, en in de tweede plaats op het collectieve niveau, namelijk het niveau van gemeente, stad, regio, provincie en uiteraard ook Vlaanderen.

Wat het niveau van Vlaanderen betreft, heeft minister Anciaux het initiatief genomen om een cultuurdatabank te laten ontwikkelen waarin het volledige aanbod wordt verzameld. Die kan door diverse publiekskanalen, ook stedelijke en gemeentelijke, worden geraadpleegd. Daarnaast heeft minister Anciaux CultuurNet Vlaanderen de opdracht gegeven tot de ontwikkeling van cultuurweb.be, de Vlaamse cultuursite die op korte termijn on line gaat.

Deze site zal zich geleidelijk verder ontwikkelen als hét Vlaamse cultuurloket waar alle mogelijke

Van Brempt

belangstellenden terecht kunnen voor informatie en andere diensten over het ruime culturele aanbod in Vlaanderen. Tegelijk zal cultuurweb.be fungeren als portaalsite voor diverse sectoren en culturele instellingen en voor gemeenten, steden, regio's en provincies.

Met de conceptnota Vrijtijdswinkels van januari 2004 tekende Toerisme Vlaanderen een mogelijk traject uit voor de optimalisering van het collectief onthaal op het niveau van een gemeente, stad of regio. Toerisme Vlaanderen beperkt zich in deze nota niet tot de optimalisering van het toeristisch onthaal, maar trekt bewust de kaart van een ruimer zogenaamd vrijetijdsonthaal, waarbij ook andere sectoren, doelstellingen en doelgroepen, in het bijzonder cultuur en sport, in beeld komen.

Deze conceptnota heeft niet het statuut van een reglement maar is veeleer een leidraad en referentiekader voor een piloottraject waarbij drie pilootsteden – Leuven, Mechelen en Brugge – betrokken zijn en dat momenteel geleidelijk wordt afgerond. Voor dit piloottraject installeerde Toerisme Vlaanderen een stuurgroep, waaraan behalve de betrokken pilootsteden eveneens het kabinet en de administratie Cultuur, alsook CultuurNet Vlaanderen participeren.

De eerste reacties vanuit culturele hoek op deze conceptnota en dit piloottraject van Toerisme Vlaanderen waren voorzichtig positief, doch kritisch. Precies daarom is het wenselijk om ook werk te maken van een culturele visie inzake collectief onthaal op gemeentelijk, stedelijk of regionaal vlak.

De conceptnota van Toerisme Vlaanderen en diverse werkdocumenten van CultuurNet Vlaanderen werden in het voorjaar 2004 als leidraad gebruikt voor besprekingen binnen een werkgroep Cultuur en Toerisme van de administratie van minister Anciaux. Verschillende afdelingen van die administratie, CultuurNet Vlaanderen, Cultuur Lokaal en het Vlaams Centrum voor Openbare Bibliotheken zorgen voor bijkomende input. Besprekingen binnen deze werkgroep hebben in juni 2004 geleid tot het document 'Culturele kijk op het concept vrijetijdswinkels', dat meteen op de websites van de administratie en van CultuurNet Vlaanderen werd gepubliceerd.

Dit document geldt nog steeds als visietekst. Op verzoek van minister Anciaux en met dit document als leidraad, biedt CultuurNet Vlaanderen ook advies en begeleiding aan verschillende belangstellende steden en gemeenten. In september zullen CultuurNet Vlaanderen en Toerisme Vlaanderen hierover een thema- en werkdag organiseren voor alle belangstellenden, in eerste instantie de belangstellende lokale overheden en actoren. Hoe deze culturele onthaalservice op gemeentelijk en stedelijk niveau wordt georganiseerd, behoort uiteraard tot de bevoegdheid van de respectieve lokale overheden.

Vanuit de bevoegdheid Cultuur wordt aan belangstellende steden en gemeenten een ondersteunend instrumentarium aangeboden zoals de cultuurdatbank. Verder wordt via CultuurNet Vlaanderen advies en ondersteuning geboden.

Wat de concrete verhouding tussen een in- en uitwinkel en de toeristische dienst betreft, kan ik alleen antwoorden vanuit de bevoegdheid Cultuur. Voor het overige verwijs ik naar minister Bourgeois die bevoegd is voor Toerisme.

Deze verhouding kan per gemeente en per stad gedeeltelijk anders worden ingevuld. In de praktijk betekent dit dat alle rechtstreeks publieksgerichte toeristische taken worden losgekoppeld van de toeristische dienst en worden ondergebracht in het ruimere concept van de in- en uitwinkel, die al dan niet ook formeel in een afzonderlijke structuur wordt ondergebracht.

Alle andere taken, zoals productontwikkeling, promotie, marketing, perswerking, public relations, enzovoort, blijven normaliter tot het terrein van de toeristische dienst behoren, al laat ook hier de lokale situatie ruimte voor accentverschillen.

Deze nieuwe onthaalstructuren zijn niet louter een opfrissing van het toeristisch onthaal. Het Brugse pilootproject, waar de in- en uitwinkel is losgekoppeld van de toeristische dienst en organisatorisch is ondergebracht in de vzw Brugge Plus, is hoopgevend. De in- en uitmedewerkers werden er vooraf gescreend op hun toeristische en culturele kennis. Bovendien hebben deze medewerkers inmiddels alle cultuurinstellingen van Brugge bezocht en zijn ze dus meer vertrouwd met hun werking. Een bijkomend – misschien veeleer symbolisch – pluspunt is dat deze eerste in- en uitwin-

Van Brempt

kel is ondergebracht op de benedenverdieping van het Brugse Concertgebouw.

Ook de andere infopunten zoals de cultuurdienst en de bibliotheek, zijn een zaak van de lokale overheden zelf. Indien een stad of gemeente er echter voor opteert om werk te maken van een gezamenlijke onthaalservice op basis van het in- en uitconcept, dan is het van groot belang om afstemming te zoeken en een wisselwerking te bewerkstelligen met nog andere gemeentelijke diensten en instellingen die eveneens een publieksgerichte informatie- en servicefunctie hebben, zoals een jeugddienst, cultuurdienst, bibliotheek, sportdienst, infodienst.

Steden en gemeenten kunnen er ook voor opteren om geen gezamenlijke cultuur-toeristische onthaalservice uit te bouwen. In dat geval is het toch wenselijk dat er een alternatief scenario voor een optimaal cultureel onthaal of dienstverlening wordt uitgetekend. Die taak kan bijvoorbeeld door de bibliotheek of de cultuurdienst worden opgenomen of zelfs intergemeentelijk worden ingevuld. In sommige steden bestaan zelfs afzonderlijke cultuurwinkels. Ik verwijs voor meer informatie naar de website van CultuurNet Vlaanderen waar dit onderwerp uitgebreid wordt belicht.

Tot slot wil ik erop wijzen dat het zinvol en zelfs logisch is om hierover de visie te vragen van minister Bourgeois die bevoegd is voor Toerisme.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het gaat hier inderdaad om een bekommernis van diverse toeristische steden die ook een heel ruim cultuuraanbod hebben en niet goed weten welke richting het nu uitgaat.

We kijken in elk geval uit naar die werkdag die voor de steden en gemeenten wordt georganiseerd. Ik wil u dan ook vragen om die datum, zodra die bekend is, zo snel mogelijk door te geven.

Ik heb begrepen dat de in- en uitwinkels worden losgekoppeld van de toeristische dienst. Per gemeente kunnen een aantal zaken worden beke-

ken, maar de toeristische dienst blijft wel verantwoordelijk voor de marketing terzake.

Overleg blijft inderdaad noodzakelijk tussen de kabinetten voor Cultuur en Toerisme en Toerisme Vlaanderen. Die cultuurdatabank is zeer interessant. Weet u al wanneer cultuurweb.be van start gaat? Is daarover al een bijeenkomst van de commissie vastgelegd?

De voorzitter: Er was een hoorzitting gepland met Cultuurnet Vlaanderen. Die is echter uitgesteld en zal in september plaatsvinden. Ik stel voor de werkzaamheden van de Commissie voor Cultuur daarmee te starten.

De heer Johan Verstreken: Ik heb nog een punt. Er moet wel duidelijkheid komen. In sommige gemeenten spreekt men van de VVV, in andere van de toeristische dienst of de cultuurdienst. Er zijn zoveel verschillende benamingen. We zouden kunnen nagaan hoe Nederland op dat vlak werkt. Daar hebben ze het over uitwinkels. Die zijn bij iedereen bekend. Daar krijgen de mensen degelijke culturele informatie. Als we in Vlaanderen een stap in die richting zetten, dan zou dat een goede zaak zijn.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer Verstreken, ik kan u de datum al geven. De werkdag zal op 29 oktober doorgaan in Brugge. Ik had Antwerpen voorgesteld. (*Gelach*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het aantal uren lichamelijke opvoeding in het basisonderwijs en het secundair onderwijs

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Stevens tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het aantal uren lichamelijke opvoeding in het basisonderwijs en het secundair onderwijs.

Voorzitter

Minister Van Brempt antwoordt in naam van minister Anciaux.

Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, in oktober 2004 heb ik naar aanleiding van de documentaire 'Supersize me' een dossier samengesteld over obesitas en de preventie daarvan. Deze vraag om uitleg valt daarmee samen.

Eén van de actiepunten, en één waarover reeds langer discussie bestaat, is het aanbod van lichamelijke opvoeding op school. De school gaat namelijk allesbehalve in tegen de sedentaire trend bij de jeugd. 7 uur per dag zitten de kinderen op de schoolbanken, met af en toe een kleine pauze. Als ze thuiskomen, kunnen ze beginnen aan hun huiswerk of het voorbereiden van ondervragingen en examens.

Amper 1 tot 2 uur lichamelijke opvoeding en sport in het middelbaar onderwijs en in sommige basisscholen en niets in het hoger onderwijs, dat is echt rampzalig. En dan zijn we nog mild, want van die 1 tot 2 uur sport zouden we ook nog eens de tijd in vermindering moeten brengen die nodig is voor de verplaatsing en om zich om te kleden.

Sport is niet alleen belangrijk voor het aantal gouden medailles dat we behalen op de Olympische Spelen, maar vooral voor de volksgezondheid. Een betere promotie van sport via het basisonderwijs en het middelbaar onderwijs is een element in de strijd tegen obesitas.

De obesitas-epidemie blijkt ook enorme kosten met zich mee te brengen voor de maatschappij. Dit werd nogmaals bevestigd door een studie van professor Annemans van de Universiteit Gent. Voor Nederland is een schatting gemaakt van de directe kosten voor de gezondheidszorg die samenhangen met overgewicht en obesitas. In 1999 bedroegen die 505 miljoen euro. Voor België bedroegen, volgens het kabinet van minister van Volksgezondheid Demotte, de geneeskundige kosten van de belangrijkste ziekten die met zwaarlijvigheid te maken in 2000 ongeveer 600 miljoen euro. Dat is 6 percent van de Riziv-begroting.

De discussie over meer sport in het onderwijs is reeds meer dan een decennium oud. Voormalig minister van Sport, de heer Sauwens, heeft in 2001 nog gepleit voor 5 uur sport per week in het basisonderwijs en 3 uur sport per week in het secundair onderwijs. De Europese Raad van de ministers van Sport heeft in september 2002 besloten dat er hoogdringend werk moest worden gemaakt van een groter aanbod van sport op school. Begin 2005 is er nog niets veranderd in Vlaanderen. Ondertussen gaat de fysieke conditie van de jeugd in Vlaanderen er echter nog steeds op achteruit. Dat blijkt ook uit het onderzoek van het steunpunt Sport, Beweging en Gezondheid.

Vlaams onderzoek benadrukt dan ook dat voldoende beweging, zeker op jeugdige leeftijd, sterk moet worden aangemoedigd. Het wordt dringend tijd dat Vlaanderen komaf maakt met het praten over meer sport op school, maar er effectief werk van maakt. Het is tijd voor actie!

In de beleidsnota van minister Anciaux staat te lezen onder punt 8.2, dat gaat over 'Promoten van gezonde voeding en lichaamsbeweging': 'Samenwerking tussen de sportsector en de gezondheidssector en andere sectoren zoals onderwijs en mobiliteit dient uitgebouwd te worden. Deze samenwerking is onontbeerlijk om onze bevolking aan te zetten tot meer beweging en sport. Concreet wordt voorgesteld om jongeren elke dag 1 uur te laten sporten of bewegen op school met prioriteit voor het lager onderwijs.' Ik meen hieruit te mogen afleiden dat hij voorstander is van meer lichamelijke opvoeding op school.

Overigens toonde de door hem aangevraagde studie bij het steunpunt Sport, Beweging en Gezondheid reeds duidelijk aan dat het niet volstaat de burgers te bombarderen met allerlei boodschappen om hen te wijzen op het belang van sport. De kloof tussen kennis en praktijk blijft groot. Ik hoop dan ook dat we niet blijven steken bij 'sensibilisering'. De politiek moet hier een actieve rol spelen. Sports, Play and Active Recreation for Kids, afgekort 'Spark', dat gedurende 2 jaar werd getest, bleek een positief effect te hebben. Ik hoop dat minister Anciaux de nodige conclusies verbindt aan deze studie. Studies bestellen zonder daar conclusies en initiatieven aan te verbinden, is namelijk echt wel een verloren kans én een verspilling van publieke middelen.

Stevens

Mevrouw de minister, is minister Anciaux ervan overtuigd dat de Vlaamse overheid verder moet gaan dan sensibilisering en effectief moet zorgen voor meer uren lichamelijke opvoeding in het basisonderwijs en in het secundair onderwijs? Zo ja, wat zijn volgens hem de grootste hinderpalen om het aanbod van lichamelijke opvoeding te verhogen in de basisscholen en in de secundaire scholen, en hoe wilt hij deze hinderpalen aanpakken om tot een groter aantal uren lichamelijke opvoeding te komen?

Kunnen meer uren sport in het basisonderwijs en in het secundair onderwijs door de overheid afgedwongen worden? Hoe kan de minister stimuleren dat de lessen LO beter aansluiten bij wat door Spark wordt vooropgesteld?

Heeft hij reeds overleg gepleegd met minister Vandenbroucke, die niet echt gewonnen lijkt voor extra sport in het basis- of secundair onderwijs? Nochtans staat in diens beleidsnota de volgende passage: 'Niet alleen topsport, maar ook de lichamelijke opvoeding in het algemeen en het bewegen op school zijn belangrijk voor de fysieke fitheid van onze jeugd en verdienen meer aandacht. We zullen alle scholen daartoe stimuleren.'

Als er reeds overleg werd gepleegd, wat was dan het resultaat? Als er nog geen overleg werd gepleegd, staat het dan op de agenda, specifiek betreffende dit punt?

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik deel de visie van mevrouw Stevens volledig. Ik sluit me dan ook aan bij al haar vragen. Zeker in het basisonderwijs, maar ook in de humaniora, moet er minder huiswerk zijn en meer aan beweging worden gedaan.

Met een knipoog voeg ik hieraan toe dat ook hier misschien wat meer aandacht aan sport kan worden besteed. Mevrouw Stevens stelde dat de achteruitgang van de lichamelijke conditie duidelijk vast te stellen is bij de Vlaamse studenten. Volgens mij is er ook een achteruitgang van de conditie van de parlementsleden, want we zitten en vergaderen te veel. Misschien kunnen we het goede voorbeeld geven.

We moeten de leerkrachten van het middelbaar onderwijs er ook eens op wijzen dat er meer is dan voetbal, basketbal en rondjes lopen. Ik stel vast dat vooral aan balsporten wordt gedaan, zeker door jongens. Dat is natuurlijk makkelijk voor de leerkrachten LO, maar op school kunnen zeker ook andere sporten worden gestimuleerd.

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de minister van Sport kan de vraagstellers alleen maar gelijk geven en ondersteunen. Eén van de belangrijkste aspecten die aan bod moeten komen, is alvast de vraag naar meer en naar betere lichamelijke opvoeding, in de eerste plaats in het lager onderwijs. Deze vraag is niet nieuw, maar wordt, gezien de negatieve evolutie van de gezondheid van onze jeugd en het steeds verder achterop hinken van de sportiviteit van onze bevolking, des te meer legitiem.

Naast het maximaliseren van de onderwijstijd lichamelijke opvoeding tot drie lestijden per week, is het perfect mogelijk om één bijkomende lestijd lichamelijke opvoeding per week in te voeren, de zogenaamde 29e lestijd, mits overleg of onderhandeling in het lokaal comité. Vier lestijden lichamelijke opvoeding, op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag, in combinatie met schoolsport, aansluitend op de schooltijd en op woensdagnamiddag, zouden alvast een belangrijke stap in de goede richting zijn.

Er moet echter ook aan de kwaliteit worden gewerkt. De lichamelijke opvoeding in het lager onderwijs wordt immers niet of ondermaats onderwezen en wordt vaak vervangen door een andere activiteit. Scholen met een leermeester lichamelijke opvoeding presteren zeer behoorlijk. Het probleem ligt hem vooral bij de klassenleraar die zelf lichamelijke opvoeding moet geven – wat in de meerderheid van de scholen het geval is – maar die daarvoor onvoldoende opgeleid is.

De minister van Sport is inderdaad overtuigd van het feit dat de Vlaamse overheid verder moet gaan dan sensibiliseren en dus effectief moet zorgen voor meer uren LO in het leerplichtonderwijs. Hoewel dit niet de bevoegdheid is van de minister van Sport, zal hij zijn invloed aanwenden om samen met de minister van Onderwijs het aantal

Van Brempt

uren LO op te trekken en de kwaliteit te verbeteren.

Concreet staan de volgende stappen op de agenda. Ten eerste komt er overleg met de minister van Onderwijs over de invoering van een bijkomende lestijd LO als 29ste uur, over proefprojecten brede school met onder meer sport als invulling en over de implementatie van het decreet op de onderwijsgebonden sporten.

Ten tweede, het aanmoedigen van de onderwijsetten en van de scholen om meer en betere LO aan te bieden door het organiseren van proefprojecten vanaf het schooljaar 2005-2006, het wetenschappelijk begeleiden van deze proefprojecten, het ter beschikking stellen van de knowhow die is verzameld door het Steunpunt SBG in verband met Spark aan de pedagogische begeleidingsdiensten in het nieuwe decreet op het lokale sportbeleid dat uitgewerkt wordt en het uittrekken van meer middelen voor samenwerking met de scholen.

De grootste hinderpalen om het aanbod LO te verhogen, is de informatieverschaffing aan de leerkrachten en ouders met betrekking tot de mogelijkheden die reeds binnen de huidige regeling bestaan om in meer uren LO te voorzien. Deze informatie zal via de Bond voor Lichamelijke Opvoeding, via het Steunpunt SBG en via het nieuwe centrum voor onderwijsgebonden sporten, of via SVS, verspreid worden.

Meer uren sport kunnen – voorlopig – niet door de overheid afgedwongen worden. Wel kunnen de netten ertoe aangespoord worden om hun leerplannen aan te passen. Hierover zal de minister van Sport overleg plegen met zijn collega van Onderwijs.

De lessen LO beter laten aansluiten bij wat Spark voorstelt, zal via bijscholing en informatieverschaffing nagestreefd worden.

De minister van Sport heeft nog geen overleg gepleegd met zijn collega van Onderwijs, maar de kabinetsmedewerkers hebben wel al gesprekken gevoerd over een en ander. Na het zomerreces zal de minister van Sport overleg plegen met het oog op de realisatie van de geplande maatregelen vanaf het schooljaar 2006-2007.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik merk dat er heel wat goede wil is en ik zal het resultaat van het gesprek afwachten.

Ik hoop natuurlijk dat het niet enkel bij een gesprek of overleg blijft, maar dat er echt actie zal worden ondernomen. In het najaar kunnen we terugkomen op dit onderwerp.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.33 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

